

כולל
תיקון
הכללי

עולם חסד

הצדיק מיבנאל זי"א

breslevcity.co.il

מצבת ציון רבנו הקדוש אור העולם רבי **נחמן מברסלב** ז"ע "א באומן

הבטיח שכל מי שיבוא אל ציונו הקדוש ויאמר שם את התיקון הכללי ויצאו מהשאל תחתית ויעשה לו טובה נצחית

ציון הצדיק מיבנאל כ"ק **מוהרא"ש** זצוק"ל ביבנאל עיר ברסלב

בצוואתו ציווה לחרוט
על מצבתו את ההבטחה
החזקה תרוקים ורווקות
והבטיח להיות מליץ יושר
לכל מי שיבוא אל קברו
ללמוד ולהתפלל

קונטרס

עולם חסד

יגלה מעלת מדת החסד שאחד עושה עם עצמו ועם זולתו, עם אשתו, עם ילדיו ועם משפחתו, וירבה לדבר ולגלות אשר רק על מדת החסד עומד ומתקיים כל העולם פלו, וכפי שאדם עושה חסד עם זולתו, פמו-כן עושים עמו חסד מלמעלה.

בנוי ומיסד על פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל פי דברי תלמידו, מורנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תנ"ך ומאמרי חז"ל הקדושים,
מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיר הקדש יבנאל תובכ"א

קרן הדפסה "היכל הקודש" שע"י עמותת "ישמח צדיק"

להשגת הספר הזה וספרים אחרים בהוצאת הקרן:

04-6721909

טלפון נוסף: **04-6656666**

ספרי רבי נחמן מברסלב זיע"א

ספרי כ"ק מוהרא"ש זיע"א

קונטרסים לזיכוי הרבים ועוד

פרטי חשבון לתרומה/העברה:

בנק הדואר סניף 001 מספר חשבון 3397375 ע"ש עמותת "ישמח צדיק"

לתרומה באפליקציית "ביט"
סרוק ברקוד

זכות הרבים יכולה להיות שלך! 04-6656666

באפשרותך להקדיש קונטרס לרפואה, להצלחה, לעילוי נשמת, לברכה
ולכל הישועות ולזכותך ולזכות יקירך (ההקדשות מתפרסמות בסוף החוברת)

קוֹנְטֵרס

עוֹלָם חֶסֶד

.א.

חֶסֶד עִם עֲצָמוֹ

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, אֲשֶׁר מִדַּת הַחֶסֶד
שָׁאֵדָם עוֹשֶׂה עִם עֲצָמוֹ, הִיא הַמַּדָּה הַיְקָרָה בְּיוֹתֵר. בְּדֶרֶךְ
כָּלֵל טֹבַע שֶׁל אָדָם לְהִיּוֹת בְּעֲצָבוֹת וּבְמָרָה שְׁחוֹרָה,
בְּכִבְדוֹת וּבִיְאוּשׁ; כִּי טֹבְעוּ נִמְשָׁף אַחַר יְסוּד הָעֶפֶר, כִּי
רַבּוֹ מִיְסוּד הָעֶפֶר, וְלִכֵּן נִמְשַׁכֶּת עָלָיו כְּבִדוֹת עֲצוּמָה,
שְׂזָה מְכַנִּיס בּוֹ עֲצָלוֹת וְאֵינּוּ יָכוֹל לְסַבֵּל אֶת עֲצָמוֹ, עַד
שֶׁיֵּשׁ כָּאֵלוֹ שְׁמֵתִיָּאִשִּׁים מַחֲיִיָּהֶם, וּמְרַגְיִשִּׁים שְׂאִינָם שְׁוִים
לְשׁוֹם דְּבָר, וּכְאֵלוֹ כֹּל אֶחָד טוֹב יוֹתֵר מֵהֶם, שְׂזוֹ מִדַּת
הַגְּבוּרָה, שָׁאֵדָם הוֹלֵךְ בְּמִדַּת הַגְּבוּרָה עִם עֲצָמוֹ, וְלִבְסוֹף
יָכוֹל לִפְלֵ בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּה, לֹא־כֵן אִם אָדָם תָּמִיד
מִסְתַּכֵּל עַל הַצַּד הַטּוֹב שָׁבוּ, בְּזָה עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם עֲצָמוֹ,
שְׁחוֹשֵׁב: אֲפֵלוֹ שְׂאֵנִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי, אֲבָל, בְּרוּךְ הַשֵּׁם, יֵשׁ

בי נקודות טובות, אני מאמין באל עולם, ברוך השם, אני
 זוכה לשמר שבת, ברוך השם, אני מקים מצוותי
 יתברך. ובזה שאדם מוצא בעצמו נקודות טובות, ומטה
 כלפי חסד תמיד, על-ידי-זה באמת יוצא מכף חוב לכף
 זכות, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוה"ר, חלק א', סימן
 רפב); כי אדם צריך לדון עצמו תמיד לכף זכות, להסתכל
 על החסד שיש בו, כי אין זו מעלה שאדם שובר עצמו,
 אין זו מעלה שאדם יעשה מעצמו כלום, אדרבה זוהי
 עצת הסמ"ך-מ"ם והסטרא אחרא, הקלפות והמשחיתים
 שברא בעוונותיו המרבים, שגורמים לו חשך ואפלה,
 שירגיש עצמו שאינו שוה לשום דבר. ולכן מדת החסד
 — שאדם עושה חסד עם עצמו, היא המדה היפה
 ביותר. כי בזה מגדיל ומגביה את נשמתו, הוא מראה
 שגם נשמתו היא חלק אלוק ממעל, ואז הוא תמיד
 נמשך אל הקדוש-ברוך-הוא. כי הנשמה היא רוחניות
 חיות אלקות, ותמיד משתוקקת לעלות מעלה מעלה,
 אלא מרב עוונותיו ברא משחיתים וקלפות שמעלימים
 ומסתירים את אמתת מציאותו יתברך, וזה מכניס בו
 דכאון ויאוש, עצבות ומרירות, עד שאדם שובר את
 עצמו וחושב שאינו שוה מאומה. לזאת צריך אדם לילך
 רק במדת החסד, ותמיד יסתכל על עצמו בעינים של
 חסד, שהקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ומחפה ומצפה
 שישוב בתשובה שלמה אליו יתברך, וזו המעלה היקרה

ביותר שאדם יכול לעשות עם עצמו — כשמשטה כלפי חסד תמיד עם עצמו. וזו גדלת בר ישראל, שדן עצמו לכף זכות, וממשיך עצמו תמיד אל החסד, ויודע שעדין יש לו תקנה לתקן הכל. כי כל זמן שאדם חי יכול להגיע לכל המדרגות שבעולם, אם רק יהא פקח וחקם, ויסתכל על החסד הנמצא בו, ולא יעזב עצמו, אזי יגיע למדרגות העליונות ביותר שיכולים לזכות. וזהו החסד שיכול אדם לעשות עם עצמו — להתבונן ולדעת שאין להתיאש, ואין לפל בדכאון, אלא ימשיך עצמו אל השמחה, ולהסתכל על הטוב שיש בו, שזה החסד שעושה עם עצמו, ואז חשוב הוא מאד אצלו יתברך, כי הקדוש-ברוך-הוא רואה, שנשמה הנמצאת בעולם העשיה, הגשמי והחמרי, מתמודדת עם כל הבעיות שישנן בכל יום ויום, בכל שעה ושעה, בכל רגע ורגע, ואף-על-פי-כן מנצח האדם את היצר המתגבר עליו, ודן עצמו תמיד לכף זכות — זה עקר השבח אצלו יתברך, ודיקא על-ידי-זה יצליח כל ימי חייו.

ב.

חסד עם אשתו

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, אשר מדת החסד היא היקרה והנפלאה ביותר שיש בעולם, ואין מדה יפה

הימננה, הינו שאדם עושה חסד עם כל בריה שבעולם. אבל את החסד הראשון צריך לעשות בבית. אין חסד בחסד הזה שעושים עם האשה. חכמינו הקדושים אומרים (ראש השנה ו): אשה — בעלה משמחה; שזה החסד הגדול ביותר שרק יכול להיות — כשהבעל משמח את אשתו. פי האשה סובלת הרבה משברים בחיים, סובלת יסורים רבים: יסורי עבור, יסורי לידה, יסורי הנקה וצער הגדול. פי היא נקראת עקרת הבית — עקר הבית עומד עליה. ואין איש שם על לב לסבל האשה. לכן החסד הגדול ביותר שאדם יכול לעשות — לגמל חסד עם אשתו; פי בו ברגע שגומל עמה חסד, זה לעמת זה הקדוש-ברוך-הוא עושה עמו חסד, פי "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כו, ט).

פי אומרים חכמינו הקדושים (נדרים מא): בחסר כל — בלא אשה; מה הפשט שחסר לאדם הכל? כשאין לו אשה, פי אז חסר הוא מכל, והוא מספן גדול. ועוד אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב): כל יהודי שאין לו אשה, שרוי בלא שמחה, בלא ברכה, בלא טובה, בלא תורה, בלא חומה, בלא שלום; לזאת החסד הגדול ביותר הוא לגמל עם אשתו, לדוננה לכף זכות, ולהשתדל במסירות גפש לאהב אותה. פי כן אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב): האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו, עליו הכתוב אומר: "וידעת כי שלום

אָהֶלְךָ". יש לְכַבֵּדָה וּלְיִקְרָה עַד מְאֹד, וְאֲסוּר לְהַכְנִיִּים אִימָה יְתֵרָה בְּבֵיתוֹ, אֲסוּר לְהַכְנִיִּים פְּחָדִים יְתֵרִים בְּבֵית, שְׁהֶאֱשָׂה לֹא תִפְחַד מִמֶּנּוּ בְּאִמָּה וּבִירָאָה, כִּי אִזּוֹ עֲלוּלָה לְהַכְשִׁילוֹ בַּעֲבֻרוֹת חֲמוּרוֹת, בְּכִרִיתוֹת וּבְמִיתוֹת בֵּית־דִּין. וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (גטין ו'): אֵל יִטִּיל אָדָם אִימָה יְתֵרָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ; כִּי זֶה מִדַּת אַכְזָרִיוֹת גְּדוּלָה, מִכָּל שָׁכֵן כְּשֶׁמִּגְבִּיחַ יָדָיו עַל אִשְׁתּוֹ, אוֹ מְרִים אֶת קוֹלוֹ עָלֶיהָ — אִיזוֹ בּוֹשָׁה וְחִרְפָּה יִסְבֵּל. כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוּמְרִים (יבמות ט.): אִשָּׁה — הִקְנֵנוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם; וְלִכֵּן עָלָיו לְהַחְזִיק אֶת הַמִּתְנַהֵּה שְׁנִתְנַהֵּה לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם יִקְרָה עַד מְאֹד. וְזֶהוּ הַחֲסֵד שְׂאָדָם צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת עִם אִשְׁתּוֹ — לְדוֹנָה לְכַף זְכוּת, לַעֲזֹרָה בְּכָל אֲשֶׁר צָרִיכָה. וּכְאֲשֶׁר גּוֹמֵל עִמָּה חֲסֵד — עוֹזֵר לַעֲצֹמוֹ, כִּי אִשְׁתּוֹ כְּגוֹפּוֹ, וּכְשֶׁם שְׂאָדָם אוֹהֵב אֶת עֲצֹמוֹ וְעוֹזֵר לְגוֹפּוֹ, כֵּן יַעֲזֹר לְאִשְׁתּוֹ וַיִּסַּע בַּעֲדָהּ. וְזֶהוּ רֵאשִׁית וְהִתְחַלַּת הַחֲסֵד, שֶׁעַל הָאָדָם לְהִתְחַיֵּל לַעֲשׂוֹת חֲסֵד בְּבֵית עִם אִשְׁתּוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן יִלְךְ וַיַּעֲשֶׂה חֲסֵד עִם אַחֲרִים. וְכֵן לְהַפְּךָ — עַל הָאִשָּׁה לַעֲשׂוֹת חֲסֵד עִם בַּעְלָהּ, וְתָמִיד לְדוֹנוֹ לְכַף זְכוּת, וְלֹא תִפְתַּח פִּיהָ לְנַבְּלוֹ, אוֹ לְקַלְלוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר זֶה הַעֲבָרָה הַחֲמוּרָה בְּיוֹתֵר — כְּשֶׁאִשָּׁה מְזַלְזֶלֶת בְּכָבוֹד בַּעְלָהּ. וּמִכָּל שָׁכֵן כְּשֶׁמִּגְבִּיחַהּ יָדֶיהָ וּמַכָּה אוֹתוֹ, אֵין עוֹד עוֹן חֲמוּר מִזֶּה, וְלֹא בַחֲנָם אוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יבמות ג.): אִשָּׁה רָעָה צָרַעַת לְבַעְלָהּ, מֵאִי תִקְנַתִּיהָ?

יְגַרְשָׁנָה [וַיִּתְפַּטֵּר מִן הַצָּרָה]; כִּי עַל כָּל אִשָּׁה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם בַּעֲלָהּ, וְאִךְ שָׁעֲלֶיהָ לְמַסֵּר נַפְשָׁהּ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם כָּל הַבְּרִיּוֹת, אָבֵל רֵאשִׁית הַחֶסֶד תַּעֲשֶׂה עִם בַּעֲלָהּ. תִּמְיֵד תִּקְבְּלוּ בְּחַיִּיךָ וּבְאַהֲבָה וּבְמִלָּה טוֹבָה. וְעַל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שם): אִשָּׁה יָפָה אֲשֶׁרִי בַּעֲלָהּ, מְסַפֵּר יָמָיו כְּפֹלִים; כִּי עָקַר יָפִי הָאִשָּׁה — כִּשְׂהִיא בַּעֲלַת חֶסֶד, כִּשְׂעוֹשֶׂה צְדָקָה וְחֶסֶד עִם בַּעֲלָהּ, וּמְמַצִּיאָה אֶת עַצְמָהּ תִּמְיֵד לְבַעֲלָהּ וְכוּ'. וְכַשִּׁישׁ בֵּית כְּזֶה, אֲשֶׁר בְּנוֹי וּמִשְׁתַּת עַל חֶסֶד הַדָּדִי, שֶׁהַבַּעַל גּוֹמֵל חֶסֶד עִם אִשְׁתּוֹ, וְלִהְפֹךְ — הָאִשָּׁה מֵתַחֲסֶדֶת עִם בַּעֲלָהּ, זֶהוּ בֵּית בְּרִיא, וּבְבֵית כְּזֶה שׁוֹרָה הַשְּׂכִינָה; אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי חֲלָקוּ!

ג.

חֶסֶד עִם יְלָדָיו

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלִיכֶם לְדַעַת, אֲשֶׁר בְּדֶרֶךְ כָּלֵל מִחֲפָשׁוֹת הַבְּרִיּוֹת כֵּלֵן לַעֲשׂוֹת חֶסֶד, כִּי טָבַע שֶׁל יְהוּדִי — שֶׁנוֹלָד עִם חֶסֶד, אֲשֶׁר זֶהוּ סִימָן שֶׁהוּא מְזַרַע יִשְׂרָאֵל, כִּי כֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְבָמוֹת טז): שְׁלֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בְּאִמָּה זֹאת: הַרְחָמָנִים, הַבִּיִּשְׁנִים וְגוֹמְלֵי חֶסְדִּים; טָבַע יְהוּדִי שֶׁהוּא רַחֲמָן, וְכֵן מֵתְבַיֵּשׁ מְכַלָּם, וְגוֹמֵל חֶסֶד עִם כָּלֵם. וְזֶה סִימָן שֶׁיְהוּדִי זֶה הוּא בַּעַל נַשְׂמָה מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, שֶׁתִּמְיֵד נִמְשָׁךְ אֶל הַחֶסֶד. אָבֵל

עקר החסד צריכים לעשות עם ילדיו, באשר הילדים הם המתנה היפה ביותר שנתן הקדוש-ברוך-הוא לאדם. וזה תכלית הבריאה — שאדם צריך להתחתן ולהוליד ילדים — בנים ובנות, כדי שהם ימשיכו את המסורה שקבלנו בהר סיני: משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע ויהושע וזקנים וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לנאשי פנסת הגדולה (אבות א), וכן מדור דור מוסרים את המסורה הזו, ואב לבנים יודיע את האמונה הקדושה, כמו שכתוב (ישעיה לח, יט): "חי חי הוא יודך כמוני היום, אב לבנים יודיע אל אמתך"; בעבור זה החסד הגדול ביותר שיכולים לעשות זהו עם הילדים. על האדם להרגיל עצמו במדת הרחמנות על ילדיו, אסור להתאכזר אליהם. הלא הם ילדיו, פרי בטנו. לזאת צריכים לרחם עד מאד עליהם, להוריד עצמו אליהם, לדבר כפי מדרגתם, כפי שכלם והבנתם, להתענגן בבכיותיהם, ואפלו נראים הדברים כשטות והבל, אבל אצל הילדים זהו דבר גדול מאד וכל עולמם, ולכן על ההורים להוריד עצמם אליהם, כי אין דבר נפלא מזה ומדה טובה ממדת החסד כלפי הילדים. רואים במציאות, שיריץ אב לרחם על כל בריה שבעולם, ולעשות חסד עם כלם, ואל ילדיו יתאכזר, היש עוד כסיל ושוטה כמוהו? ! היש חסר דעת כמוהו? ! הלא החסד צריכים לעשות תחלה עם הילדים, שזו הרחמנות הגדולה ביותר, כי על האב והאם מנח

עולם חסד

החוב לרחם על ילדיהם ולהתענין בבציוותיהם, ורואים ילדים הסובלים סבל נורא, פשלהורים אין רחמנות עליהם, וירוצו לעשות טובות עם זולתם, ולא יתבוננו לעשות חסדים לילדיהם — פרי בטנם, אשר זו הרשעות הגדולה ביותר שיכולה להיות. ולכן אשרי ההורים הזוכים להיות ראויים להקרא מזרע ישראל, באשר טובעים בהם שלשת הסימנים שיש באמה זו: חסד — שגומלים חסד עם ילדיהם, רחמנות — שזוכים לרחם על ילדיהם, בושה — שזוכים להתבייש בפניהם ולא לכעס ולהתרגז עליהם, להתבייש לא לומר שקר בפניהם. וכשיראו הילדים ששהורים אינם משקרים, גם הם יתבישו לשקר. אם יראו הילדים ששהורים אינם נוגעים בכסף שאינו שיקף להם, גם הם יתבישו לגנוב ולגזול, אם יראו הילדים ששהורים נוהרים בכל מצוות התורה הקדושה, גם הם יזהרו על קלה כבתמורה. אם יראו הילדים את מדת הצניעות באמם, גם הם יקנו את זאת. כמו־כן על ההורים לרחם על הילדים ולחתנם בגיל צעיר, אין להתפעל מה יאמרו הבריות, אלא יקנו ההורים את מדת הרחמנות על בניהם ובנותיהם, הנסיונות קשים מאד בדור הזה, שמסתובבים פרוצים ופרוצות, רחמנא לישזבן, והולכים בערם בלי שום בושה כלל, וזה גורם רע לילדים, פי סוף כל סוף הם אינם בנויים מפלדה או מברזל, גם להם יש יצר הרע,

וּנְכַשְׁלִים עַל-יְדֵי הַרְהוּרִים רָעִים וְהַסְתַּכְּלִיּוֹת אֲסוּרוֹת
 בְּעֵבְרוֹת חַמּוּרוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. עַל-כֵּן זֶהוּ הַחֶסֶד הַגָּדוֹל
 בְּיוֹתֵר, שֶׁהַהוֹרִים יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לִילְדֵיהֶם — לְחַתְּנָם
 בְּצַעֲרוֹתָם. לְזֹאת אֵין חֶסֶד גָּדוֹל יוֹתֵר מֵעֲשִׂיתוֹ בְּבֵית עִם
 הַיְלָדִים, לְהַתְּעַנֵּן בַּלְמוּדָם, בְּהַתְּקַדְמוֹתָם, לְרֵאוֹת אֶת
 הַשְּׂגִיָּה, לַעֲזוֹר לָהֶם בְּאֲשֶׁר הֵם מְתַקְשִׁים, בְּשַׁעוּרֵיהֶם,
 לְסִיעֵם בְּכָל דְּבַר וְדְבַר, לְהַתְּעַנֵּן אֶצֶל הַמְּלַמֵּד, אֶצֶל
 הַמּוֹרֶה בְּעֵנֵן הַלְמוּד, זֶהוּ הַחֶסֶד שְׂגוּמָלִים עִם הַיְלָדִים,
 שְׂאֲכַפֵּת מֵהֶם, אֲבָל אִם אֲדִישִׁים כָּל־פִּיָּהֶם, זוּהִי הַרְשָׁעוֹת
 הַגָּדוֹלָה בְּיוֹתֵר. וּבִמְקוֹם לְהַתְּחִיל לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם
 הַזּוֹלָת, יִתְחִיל כָּל אֶחָד וְאֶחָד עִם הַחֶסֶד אֶצְלוֹ בְּבֵית, יֵשׁ
 הוֹרִים שְׂיִרְחַמוּ וְיִתְבַּיְשׁוּ מִכָּל סְבִיבָתָם, וְלֹא יִתְבַּיְשׁוּ וְלֹא
 יִרְחַמוּ עַל יְלָדֵיהֶם. אֲשֶׁר זוּהִי שְׂטוּת וְאוֹלֵת גָּדוֹלָה, כִּי
 יְלָדִידָהּ הֵם שְׁלֶךְ, וְכָל הַשְּׂקָעָה שֶׁתְּשַׁקִּיעַ בָּהֶם, זֶה הַשְּׂקָעָה
 נְצַחִית, כִּי יְלָדִידָהּ יִתְחַתְּנוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְיָבִיאוּ גַם
 יְלָדִים, וְגַם יְלָדֵיהֶם יִתְחַתְּנוּ וְיָבִיאוּ יְלָדִים, וְתִהְיֶה זֶה
 שְׂרִשְׁרַת נְפִלְאָה, שְׂרִשְׁרַת הַזֶּהָב, וְאִם תִּתְחִילוּ לַעֲשׂוֹת
 חֶסֶד עִמָּהֶם, וְתִקְפִּידוּ עַל הַמְּצוּוֹת, וְתִתְבַּיְשׁוּ לַעֲשׂוֹת רַע,
 תְּבַרְחוּ מִגְּנָבָה וּגְזוּלָה וְכוּ', גַם בְּיְלָדִים תִּדְבַּק מִדַּת הַחֶסֶד,
 הַרְחַמְנוֹת וְהַבּוֹשָׁה, וְאִף הֵם יִרְחַמוּ עַל יְלָדֵיהֶם, וְיִתְבַּיְשׁוּ
 לַעֲשׂוֹת כְּנֶגֶד רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ. לְזֹאת הַחֶסֶד עִם הַיְלָדִים
 עוֹלָה עַל כָּל הַחֶסְדִּים.

ד.

חסד עם משפחתו

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, אשר מצוי מאד, שישנן מריבות ומחלוקת בין המשפחות, כי כף אומרים חכמינו הקדושים (ברכות טד): כשם שפרצופיהם שונים בן דעותיהם שונות, אין יכולים לשנות את טבעי בני-אדם, אין יכולים להכריח שאנשים יחזיקו במה שאפה מחזיק, כי כל אחד מושף אל כוון אחר, חושב אחרת, אבל מזה באות כל המריבות והקטטות בין המשפחות. לזאת יש לעשות חסד עם המשפחה, ולא לעורר ריב ומדון. אדם נושא אשה, נכנס למשפחה גדולה וענפה, קרובי משפחה רבים נוספים שלא הכירם מקדם. אחים ואחיות, גיסים וגיסות מצד אשתו, הורי אשתו, בודאי הם בדיוק ההפך מאשר חשב וכו', ממה שרגיל לראות. ואפלו שיהיו המשחתים ביותר, חס ושלום, אבל עליך לזכור, שזו המשפחה של אשתך, ועקר שלמות החסד — לדון את כל אחד ואחד מהמשפחה לכף זכות. בן הדבר על האשה להבין שגם לבעלה יש משפחה, אחים ואחיות, גיסים וגיסות וכו', ואפלו אם הם המשחתים ביותר וכו', בודאי אינם חושבים כפי שהיא חושבת, ועוד מקנאים בה ומרכלים עליה, ואולי אף שונאים אותה, עקר שלמות החסד — לעשות עמהם חסד, יש שמחה

במשפחה, אין צריכה להיות מריבה בין בני הזוג, ולכל יהיו ביניהם ופוחים וחוכים, אלא לבוא ולהשתתף בשמחה, לשמח עם הקרובים, ולא להוציא את הקנאה והשנאה במשפחה; כי המדרגה העליונה ביותר, שלוקחים שכליים נפרדים, ומאחדים אותם באחדות אחת, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ב'), אצל הקדוש-ברוך-הוא חשוב כששכליים נפרדים מתאחדים באחדות אחת. ואף שהקרובים מחרפים ומגדפים אתכם, ומדברים עליכם כל דבר אסור, עליכם להיות ברי דעת, ולהטות עמכם כלפי חסד. אל תסתכלו על הקנאה והשנאה, הרשעות והאכזריות שעושים אתכם, אל תשמרו טינה בלבכם, אלא יש לילך במדת החסד, במדתו של אברהם אבינו, של האבות הקדושים, שתמיד הלכו במדת החסד, והצליחו להחזיר את הקדוש-ברוך-הוא בתוך העולם. ולכן עקר החסד צריכים לעשות בתוך המשפחה, עם ההורים של שני הצדדים, חיב אדם בכבוד חמיו וחמותו, אשה חיבת בכבוד חמיה וחמותה. צריכים לעשות חסד עם הגיסים והגיסות, עם האחים והאחיות, אפלו אם רחוקים הם, רחמנא לצלן, לגמרי מהיהדות, הדרך היחידה לקרבם היא רק על-ידי מדת החסד, שהיא מדתו של אברהם אבינו, שפרסם את הקדוש-ברוך-הוא בכל העולם פלו, אהרן הכהן הלך ועשה שלום בין הבריות, שזו מדתו

יתברך, וזה עקר השלמות — לגלות אמתת מציאותו יתברך בכל העולם, ולהיות מטה כלפי חסד תמיד. כשהולכים במדת החסד הזו, איזו משפחה נפלאה זוכים לבנות; אשרי האדם שיש לו מדת החסד, ומתחיל עם חסד במשפחה.

ה.

חסד עם בני-אדם

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, אשר מדתו יתברך היא חסד, כי הקדוש-ברוך-הוא עושה חסד עם כל בריה, וחשובה מדת החסד יותר מהכל, וראוי לכל אחד ואחד לדבק במדה זו. וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (ראש השנה יח:): רבא דעסק בתורה — חי ארבעים שנה, אבני דעסק בתורה ובגמילות חסד — חי ששים שנה; מפאן למדנו כחה של גמילות חסד, שמאריכה ימיו ושנותיו של האדם; כי גמילות חסד נקרא חיים (ילקוט תהלים תתעד). ואצל הקדוש-ברוך-הוא מאד מאד חשוב חסד, עד שאומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי סנהדרין י): אם ראייתם זכות אבות שמטה וזכות אמהות שנתמוטטה, לכו והדבקו בחסד; כי יש לעם ישראל זכות גדולה שהיו להם האבות הקדושים: אברהם, יצחק ויעקב, וכן זכות אמהות הקדושות: שרה,

רבקה, רחל ולאה, ואם הגיעו למצב כזה, שרחמנא
 לצלן, חטאו והורידו מעצמם את זכות אבות, אומר
 הקדוש-ברוך-הוא אל תתיאשו, אלא לכו והדבקו בחסד,
 אם תעשו חסד זה עם זה, אזי תראו שאני אמשך עליכם
 חסד, כי כן אמר הקדוש-ברוך-הוא: חביב עלי חסד
 שאתם גומלים זה עם זה, יותר מכל הזבח שזבח שלמה
 לפני (ילקוט הושע תקכב); לזאת מכרחים לקנות לעצמם מדת
 החסד, תמיד לעזר לשני במסירות נפש הגדולה ביותר,
 ואף שדבר זה בא קשה עד מאד, כי היצר הרע אינו
 מניח לעשות חסד עם הזולת, היצר הרע מסית ומדיח
 את האדם שלא יעשה חסד, כי טבעו כלו רע ואכזריות,
 רחמנא לצלן, אבל האדם יראה למסור נפשו לעשות
 חסד, כי כן אומרים חכמינו הקדושים, בשעה שרצה
 הקדוש-ברוך-הוא לברא את העולם, קטרגו על בריאת
 האדם, אמת אומר אל יברא שכלו שקרים, חסד אומר
 יברא שהוא גומל חסדים (בראשית רבה, פרשה ח'); הינו צפה
 הקדוש-ברוך-הוא שיעשו הבריות חסד זה עם זה,
 ובזכותם יתקיים העולם. לזאת בזכות החסד שעושות
 הבריות זו עם זו — נתקיים העולם, ואדם העושה חסד
 בזכותו קיים העולם. ובפרט פשעושים חסד עם צדיק,
 ובפרטי פרטיות פשעושים חסד עם צדיק הנמצא בצרה,
 כי כן אומרים חכמינו הקדושים (שיר השירים רבה, פרשה ב):
 כל העושה חסד עם אחד מגדולי ישראל, מעלה עליו

הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ עָשָׂה חֶסֶד עִם כָּל יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד. יְהוּדֵי
הָעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם צַדִּיק הַנִּמְצָא בְּעַת צָרָה, עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם
כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, הָאֵם לֹא כְּדַאי לְהִיּוֹת לְעוֹר לְצַדִּיק, אֲשֶׁר
בְּזֶה עוֹזְרִים לְכָלֵּל גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד? ! כִּי כָּל צַדִּיק
וְצַדִּיק מְחִיָּה אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ; נִמְצָא, בְּזֶה שְׂמֵחִים
אֶת הַצַּדִּיק, שְׂמֵחִים אֶת הָעוֹלָם, וְעוֹשִׂים עִמוֹ חֶסֶד —
בְּזֶה מְחִיָּים וּמְקִיָּים אֶת כָּל הָעוֹלָם. וּבִפְרָט כְּשֶׁעוֹשִׂים
חֶסֶד עִם רַבּוֹ שְׁלֵמְדוֹ רַב חֲכָמָתוֹ, וְנִפְּל בְּצָרָה, אֵין עוֹד
מִצָּוָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִלַּעֲשׂוֹת עִמוֹ חֶסֶד; עַל־כֵּן אֲשֶׁרִי
הָאָדָם הָעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם כָּל יְהוּדֵי שֶׁהוּא בְּחִינַת צַדִּיק,
וְאֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי הָאָדָם הָעוֹשֶׂה צְדָקָה וְחֶסֶד בְּפְרָטֵי פְרָטִיּוֹת
עִם אֶחָד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל.

ו.

חֶסֶד הִיא מִדָּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֹּר תָּמִיד, אֲשֶׁר הוּא
יִתְבָּרַךְ הוּא עֹצֵם הַחֶסֶד, שֶׁעוֹשֶׂה עִם עַם יִשְׂרָאֵל חֶסֶד
בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגַע, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְחִיָּה
וּמְקִיָּים וּמְתַנְּהָ אֶת כָּל הַבְּרִיָּאָה כְּלָה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים
פֶּט, ג): "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה". הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׂמוֹ עוֹשֶׂה
חֶסֶד עִם כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם, נוֹתֵן לָהֶם אֲוִיר לְנִשְׁמָה,
וְאָדָם צָרִיף לְהַזְכִּיר לְעַצְמוֹ בְּכָל רִגַע אֶת גְּדֻלַּת הַחֶסֶד,

שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ; כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ עֲצָם
הַחֶסֶד, שֶׁמִּשָּׁם נֹבַע עֲצָם הַרְחֻמְנוּת. וְלִכֵּן רְאוּי לְכָל בּוֹ
יִשְׂרָאֵל לְלַכֵּת בְּמִדְתּוֹ יִתְבַּרֵךְ שֶׁהִיא חֶסֶד, כִּי הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא תָּמִיד מְטֵה כָּל־פִּי חֶסֶד, וְאִם אָדָם חוֹטֵא וְכֹא
אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ וּמִבְקֵשׁ סְלִיחָה, וְאוֹמֵר: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
אֲנִי שָׁב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְכֹזֵאת וְכֹזֵאת עֲשִׂיתִי", וּמִפְּרֵשׁ
חֲטָאוֹ אֲשֶׁר חֲטָא, וּמִפְּרֵשׁ בְּדִיּוּק בִּיצֵד הַגִּיעַ אֶל הַחֲטָא,
וּמִתְנַדֵּה עַל חֲטָאוֹ, אֵינּוּ זֶה מִשָּׁם עַד שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מוֹחֵל לוֹ, וּמוֹסִיף חֶסֶד עַל חֶסֶד; כִּי הוּא יִתְבַּרֵךְ רַק רוֹצֵה
לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם בְּרִיּוֹתָיו, אֵךְ אֵין הַבְּרִיּוֹת שְׂמוֹת לֵב
וְדַעַת וְהִבְנָה אֶל גְּדֹל הַחֶסֶד. לְזֹאת כְּתוּב (תְּהִלִּים קה, ה):
"זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו", שֶׁעַל הָאָדָם תָּמִיד לְהִזְכֵּר בְּנִפְלְאוֹת
שֶׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה
וּבְכָל רִגְעַ, "זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו" — לְזָכֹר תָּמִיד אֶת
הַנִּפְלְאוֹת וְהַחֶסֶד שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ. וְעַל כֵּן אָדָם
לְהִרְגִיל עֲצָמוֹ לִילֵךְ בְּמִדְתּוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי יִהְיֶה נִכְלָל לְגַמְרֵי
בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִתְעַנֵּג בְּעֲרֻבוֹת נְעִימוֹת יְדִידוֹת זֵיו
שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁרֵי הַזֹּכֵה לְמִדַּת הַחֶסֶד! וְעַל זֶה
אֲנַחֲנוֹ אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים שִׁחְרִית, מְנַחֵה,
מַעֲרִיב: "עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ וְעַל גַּשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל גִּסְף שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עָרֵב וּבִקְרֹ וְצִהְרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא
כָּלוּ רַחֲמֶיךָ, הַמְּרַחֵם כִּי לֹא תִּמּוֹ חֲסֵדֶיךָ"; כִּי בְּאַמַּת אֵין

חקר לגדלת רחמיו וחסדיו יתברך, שעושה בכל יום ויום עם האדם, שנותן לו את הבריאות, נותן לו ילדים בריאים, מאכילו ומפרנסו, ובני-אדם אינם קולטים את זאת, רק תולים הכל במקרה ובמזל ובטבע, כאלו הכל חיב לו, ושוכח את חסדיו המרבים של הקדוש-ברוך-הוא. לזאת "זכרו נפלאותיו", תמיד לזכור את גדל הנפלאות והחסדים שעושה עמנו הקדוש-ברוך-הוא, ולהודות ולהלל ולשבח ולפאר אותו יתברך, וכן יגלה לכלם תמיד את חסדיו יתברך המרבים שעושה עם כל אחד; כי על-פירב בני-אדם שוכחים לגמרי מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה בשבילם, וחושבים כאלו מגיע להם סתם כן, ולכן הם מזלזלים בכל אשר הוא יתברך נותן להם. לזאת צריכים להזכיר עצמו תמיד בחסדיו יתברך, ולהודות ולהלל תמיד, ודיקא על-ידי זה ימשכו עליו חסדים ורחמים גמורים, וישפע עליו שפע דקדשה, אשרי לו!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם:

מכתב העתק משו"ת "אשר בנחל"

בצורת השם יתברך, יום שני לסדר ראה ה'תשל"ז.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך עם המעות לפדיון.

העקר בזה העולם הוא מדת הסבלנות, להיות סבלן על כל אשר בא עליו, ותמיד לזכור מה שפירש רש"י הקדוש בפירשת שופטים על הפסוק (דברים יח, יג): "תמים תהיה עם הנו"ה אלקיך", התהלך עמו בתמימות וכו', וכל מה ששיבא עליך קבל בתמימות ואל תהרהר אחריו יתברך. וראיתי בספר, שהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, היה לו תלמיד ושמו ר' דוד פירקיס זי"ע, שהיה רגיל לומר תמיד בלשון אידיש בזו הלשון: גאט איז א פאטער (הינו שיש לנו אב רחמן, ואין להרהר אחריו יתברך); ועל-כן כל מה שעובר עליך — קבל בתמימות, ואל תהרהר אחרי המקום ברוך הוא יתברך שמו לנצח. ואף שאני יודע, שכל הענין כואב לך מאד מאד, ואתה מרגיש שמרב צער ועגמת נפש, אתה יוצא מדעתך, עם כל זאת, ראה למסר את עצמך לגמרי אליו יתברך, ותמיד תחפש אחר הטוב והחסד שעושה עמך הקדוש-ברוך-הוא. כי הוא יתברך עושה חסד עם

בריותיו בכל יום ובכל שעה ובכל רגע, ומה אתה יודע
 מה היה ראוי לבוא עליך, ובשכר הצער והעגמת נפש
 הזה שעובר עליך, אתה נפטר מכל הצרות והרעות שהיו
 ראויות לבוא עליך, כפי חטאיך הרבים, שמגיע עליהם
 מה שמגיע — ענשים קשים ומרים וכו' וכו'. ועל-כן
 שתק, שתק, אהובי, ידידי, וברח לך אליו יתברך,
 ותסתפל תמיד על החסד שעושה עמך. וזה הלמוד
 העמק של רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש מוהרנ"ת ז"ל.
 וראוי לך להתמיד בספריהם הקדושים בכל יום ויום,
 ואל תסתפל על שום מונע ומעכב, אדרבה כפי רבוי
 המניעות, כמו-כן מתגבר החשק (לקויט"מ ותר"ן, חלק א', סימן
 טו); ואם תהיה סבלן גדול, לבסוף תנצח במלחמה; כי
 העקר בזה העולם הוא להיות דבוק בו יתברך, ולא
 להסיח דעתו פרגע ממנו יתברך, כי ימינו כצל עובר,
 ועוד מעט נצא מפאן, ועל-כן מה ולמה לך לאכל את
 הלב, מכל מה שעובר עליך, קנה לעצמך מדת הסבלנות,
 ועל-ידי-זה תוכל לעבור על הכל. ובפרטיות בביתך, ראה
 להיות סבלן גדול, ותהיה ותרן על כל דבר, ואז תעבר
 את זה העולם בשלום.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הפלג

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא ליצלן

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה בכל
הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

יסרו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל,
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

תקון הפללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים
אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע
מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות
נריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי. לשם יחוד
קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז * מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליי אדני
אתה טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי
בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיף נספיהם מדם ובל אשא את
שמותם על שפתי: ה יי מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים
נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי: ז אברך את יי אשר יעצני אף
לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יי לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט:
ט לכן שמח לבי ויגל כבודי אף בשרי ישכן לבטח: י כי לא תעזב
נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים
שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחֲשֵׁב יי לו עוֹן וְאֵין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְלוּ עֲצָמַי בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יָדָךְ נִהְפֶּךָ לְשׂוֹדִי בְּחֶרְבְּנִי קִיץ סֵלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִּי וְאַתָּה נְשִׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מְצֵא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי¹ מִצָּר תִּצְרַנִּי רְנִי פֶלֶט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זו תִּלְךָ אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אַל תִּהְיֶה כְּסוּס כְּפָרָד אֵין הִבִּין בְּמַתָּג וְרִסָן עֲדִיו לְבָלוּם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוּבִים לְרַשָּׁע וְהַבּוֹטָח בִּי חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בִּי וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יְשָׁרֵי לֵב:

מא א לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי: ג יי יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ וְאֶל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יי יִסְעָדְנוּ עַל עַרְשׁ דְּרִי כָּל מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָּת בַּחֲלִיו: ה אֲנִי אֲמַרְתִּי יי חֲנֻנִי רָפְאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שְׂוֹא יִדְבַר לְבוֹ יִקְבֹּץ אֹן לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יִדְבַר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי עָלַי יַחֲשָׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוּמֵי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכֵל לְחֻמֵי הַגְּדִיל עָלַי עֶקֶב: יא וְאַתָּה יי חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפִצָּתָ בִּי כִּי לֹא יָרִיעַ אִיבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּת בִּי וְתִצְיַבְנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מְהַעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

1 אחר "אתה סתר לי" - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

מב * למנצח משכיל לבני קרח: ב כֹּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקי מַיִם
 בֶּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֲלֵיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מִתִּי
 אָבֹא וְאֶרְאֶה פָּנַי אֱלֹהִים: ד הִיְתָה לִי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאָמֹר
 אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵימָה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִי
 אֶעֱבֹר בְּסֶךְ אֲדָרִים עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוּגֵג: ו מֵה
 תִּשְׁתַּחֲוִי נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת
 פָּנָיו: ז אֲלוֹהֵי עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֹחַ עַל בֶּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֲרֶץ יִרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים
 מֵהַר מִצְעָר: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךָ
 עָלַי עֲבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוֶה יְיָ חֲסֵדֹו וּבְלִילָה שִׁירוּ עִמִּי תִפְלֶה לְאֵל חַיִּי:
 י אֹמְרָה לְאֵל סִלְעִי לְמָה שְׂכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: יא
 בְּרִצַח בְּעֲצָמוֹתַי חֲרַפּוֹנֵי צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵימָה אֱלֹהֶיךָ: יב
 מֵה תִשְׁתַּחֲוִי נִפְשֵׁי וּמֵה תַהֲמִי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֹדְנֹו
 יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֵלֵהי:

נט * למנצח אל תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמר
 את הבית להמיתו: ב הצילני מאיבי אלהי ממתקוממי תשגבני: ג
 הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי הנה ארבו לנפשי
 יגורו עלי עיזים לא פשעי ולא חטאתי יי: ה בלי עון ירוצון ויכונונו
 עורה לקראתי וראה: ו ואתה יי אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה
 לפקד כל הגוים אל תחן כל בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו
 ככלב ויסובבו עיר: ח הנה יביעון בפיהם חרבות בשפתותיהם כי מי
 שמע: ט ואתה יי תשחק למו תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה

תקון הפללי

כט

כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמני אלהים יראני בשררי: יב
אל תהרגם פן ישכחו עמי הניעמו בחילך והורידמו מגגנו אדוני: יג
חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם ומאֵלה ומכחש יספרו: יד
כלה בחמה כלה ואינמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ
סלה: טו וישובו לערב יהמו ככלב ויסוכבו עיר: טז המה יניעון לאכל
אם לא ישבעו וילינו: יז ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי הית
משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך אזמרה כי אלהים משגבי
אלהי חסדי:

עז * למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי אל אלהים
ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי
לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה
אשיחה ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא
אדבר: ו חשבתי ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה
עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנח אדני ולא יסיף
לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: י השכח חנות
אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי היא שנות ימין עליון:
יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם פלאך: יג והגיתי בכל פעלך
ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים בקדש דרכך מי אל גדול כאלהים:
טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עזך: טז גאלת בזרוע עמך
בני יעקב ויוסף סלה: יז ראוך מים אלהים ראוך מים יחילו אף ירגזו
תהמות: יח זרמו מים עבות קול נתנו שחקים אף חצציה יתהלכו: ט

קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים
 דרפך ושכילך במים רבים ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך
 ביד משה ואהרן:

צ * תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו בדר
 ודר: ב בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם אתה
 אל: ג תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם: ד כי אלף שנים
 בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה
 יהיו בבקר כחציר יחלף: ו בבקר יציץ וחלף לערב ימולל ויבש:
 ז כי עלינו באפך ובחמתך נבהלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו
 למאור פניך: ט כי כל מינו פנו בעברתך עלינו שנינו כמו הגה: י
 ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם
 עמל ואון כי גז חיש ונעפה: יא מי יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב
 למנות ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יי עד מתי והנחם
 על עבדיך: יד שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו: טו
 שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה אל עבדיך פעלך
 והדרך על בניהם: יז יהי נעם אדוני אלהינו עלינו ומעשה ידינו
 כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה * הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו: ב שירו
 לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יי: ד דרשו יי ועזו בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר
 עשה מפתיו ומשפטי פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: ז

תקון הפללי

לא

הוא יי אלהינו בכל הארץ משפטיו: ה זכר לעולם בריתו דבר צוה
 לאלף דור: ט אשר כרת את אברהם ושבועתו לישחק: י ויעמידה
 ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר לה אתן את ארץ כנען
 חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה: יג ויתהלכו
 מגוי אל גוי מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח אדם לעשקם ויוכח
 עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא
 רעב על הארץ כל מטה לחם שבר: יז שלח לפניהם איש לעבד נמכר
 יוסף: יח ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו אמרת
 יי צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו: כא שמו אדון
 לביתו ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם: כג ויבא
 ישראל מצרים ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו
 מצריו: כה הפך לבם לשנא עמו להתנכל בעבדיו: כו שלח משה
 עבדו אהרן אשר בחר בו: כז שמו כם דברי אתותיו ומפתים בארץ
 חם: כח שלח חשך ויחשך ולא מרו את דברו: כט הפך את מימיהם
 לדם וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלכיהם: לא
 אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: לב נתן גשמייהם ברד אש להבות
 בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם וישבר עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה
 וילק ואין מספר: לה ויאכל כל עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: לו
 ויך כל בכור בארצם ראשית לכל אונם: לז ויוציאם בכסף וזהב ואין
 בשבטיו כושל: לח שמח מצרים בצאתם כי נפל פחדם עליהם: לט
 פרש ענן למסך ואש להאיר לילה: מ שאל ויבא שלו ולחם שמים
 ישיביעם: מא פתח צור ויזובו מים הלכו בציות נהר: מב כי זכר את

דבר קדשו את אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון ברנה את בחיריו:
 מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו: מה בעבור ישמרו חקיו
 ותורתיו ינצרו הללויה:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון:
 ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלונו שובינו דברי
 שיר ותוללנו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יי
 על אדמת נכר: ה אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני
 לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי: ז
 זכר יי לבני אדום את יום ירושלים האמרים ערו עד היסוד בה: ח
 בת בכל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
 שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יה הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו: ב הללוהו
 בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגבל
 וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו במגים ועוגב: ה הללוהו
 בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה
 הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח
 ישראל: ותשועת צדיקים מיי מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם
 יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

הקונטרס הבא יכול להיות לזכותך

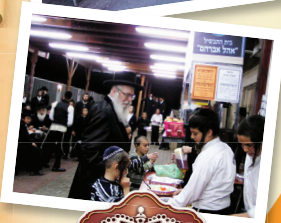

תרומה שכולה קודש!

באפשרותך להקדיש את ההדפסה
הבאה להצלחה, לפרנסה, לעילוי נשמת,
למציאת זיווג ולכל בקשה לישועה

התקשרו: 04-6656666

קנו לכם זכויות במפעל חייו של הצדיק זיע"א!

מאות סועדים ביום

בוקד צהריים ערב

ללא מטרות רווח

מזה שנים רבות שעמותת "ישמח צדיק" מפעילה את מפעל החסד הגדול בצפון בית התבשיל "אהל אברהם" שייסדו כ"ק מוהרא"ש זיע"א הצדיק מיבנאל, הפועל ביבנאל בשעות הבוקר, צהריים וערב.

והכל חינם אין כסף!

אנו מזמינים אתכם לבוא ולראות בעצמכם את המפעל המדהים!

04-6656666

זקוק לישועה?
רוצה לשמח עניים ביום החתונה?
זקוק לזיווג, פרנסה, זרע של קיימא,
שלום בית, נחת מהילדים?

בזכות ההשתתפות
במצווה הגדולה של
בית התבשיל "אהל אברהם"!

72x12 ש"ח

פנס שבוע

"אין עוד חסד גדול יותר מהאכלת
רעבים ועל ידי זה הקב"ה יעזור
שתראו ניסים וישועות"
מכתב מהצדיק מיבנאל

50x12 ש"ח

פנס יום

101x12 ש"ח

פנס חודש

התקשרו עכשיו: 04-6656666

תפילת הדרך

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתוליכנו ותציעדנו לשלום.
ותסמכנו לשלום. ותדריכנו לשלום. ותגיענו למחוז חפצנו לחיים
ולשמחה ולשלום (אם דעתו לחזור מיד אומר: ותחזירנו לשלום) ותצילנו
מכף כל אויב ואורב ולסטים וחיות רעות בדרך, ומכל מיני פרענויות
המתרגשות לבוא לעולם ותשלח ברכה בכל מעשה ידינו, ותתנו לחן
ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל ראינו ותשמע קול תחנונינו. כי אל

שומע תפלה ותחנן אתה: ברוך אתה יי שומע תפלה:

כִּי מְלֹאכֵינוּ יִצְוֶה לְךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ:

ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב פֶּאֶשֶׁר רָאִים
(ר"ת רפאל אוריאל מיכאל) מַחְנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא
מַחְנֵים:

בשם יי אלהי ישראל. מימיני מיכאל. ומשמאלי גבריאל, ומלפני
אוריאל, ומאחורי רפאל, ועל ראשי שכינת אל:

על הדרך אפשר לפעול ישועות!

תורמים להבטחתו האדירה של הצדיק

ורואים ישועות מעל לגדר הטבע.

הצדיק מיבנאל הבטיח שמי שיתרום להדפסת

ספר אשר בנחל יראה ישועות מחוץ לדרך הטבע.

להשתתפות חייגו 04-6656666

הבטיח כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל בפה מלא:

**"את הקמיע הזה קיבלתי במתנה
מהשם יתברך ומי שישא אותו
יהיה שמור מכל דבר רע"**

"היות שהמצב בארץ ישראל מאד מתוח כי בני ישמעאל ובני עשיו רוצים להכחידנו לא תקום צרה פעמיים בזאת הקב"ה נתן לי מתנה - קמיע, שכל מי שיהיה לו את הקמיע הזה ויחזיק את הקמיע, שיתלה עליו את הקמיע, אני מבטיח לו שלא ינוק ולא יקרה לו שום דבר, בהבטחה מוחלטת וברורה, מי שיהיה לו את הקמיע הזה הקב"ה ישפיע עליו שפע ברכה והצלחה ושמירה גדולה מאד"

מתוך וידאו מצולם של כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל על הקמיע הקדוש, ניתן לצפייה באתר ברסלב סיטי" בכתובת:

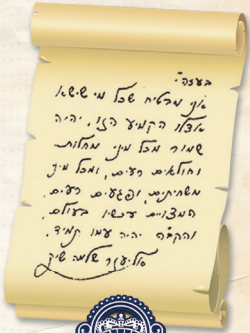
www.breslevcity.co.il הקמיע

**המקור
הזהר
מדויקים**

**להזמנת הקמיע
התקשרו עכשיו**

**04-6721909
04-6656666**

מי לא צריך ישועה!?

ההבטחה הקדושה של מוהרא"ש הקדוש זיע"א
על הדפסת חלק בספר "אשר בנחל"

"אני מבטיח שכל מי שידפיס חלק אחד
"אשר בנחל"

יראה ניסים נגלים שיעשה עימו הקב"ה!
וכל חולה רח"ל שיקבל על עצמו כרך "אשר בנחל"

יתרפא

וכל מי שצריך ישועה יקבל על עצמו
להדפיס חלק "אשר בנחל"
יראה ישועה"

(מתוך "אשר בנחל" קלח, לזר, רמב)

ועכשיו בפורמט מיוחד לרפואת עם ישראל
הצטרפו למי שכבר זכה!

התקשרו: 04-6656666